Bram Verduin was dien morgen verstrooid, hij liet alles aan Suus over, en na de koffie ging hij uit. Ze bleef alleen doorwerken. Er was nogal veel correspondentie. Af en toe streek ze met de hand over haar voorhoofd. Gek, vroeger had ze nooit zooveel hoofdpijn. Zou ze niet tegen het kantoorleven kunnen? Naar zou dat zijn. Want natuurlijk moest ze volhouden. Ze sliep nu ook zoo slecht 's nachts, ze zag aldoor maar kolommen cijfers voor zich, die ze op moest tellen. Ze streek weer over haar voorhoofd, hoorde niet eens, dat Verduin binnen kwam.

„Hoofdpijn?"

„'n Beetje." — „Dat zal nu uitzijn."

„Hoezoo?" — „Omdat ik je ontsla." — Twee groote vraagoogen keken naar hem op. — „Maar niet heusch," zei ze. „Wèl heusch. Ik heb toch liever een man in de zaak."

Ze slikte een paar keer. „Moet ik dan weg?" Hij legde zijn grove hand op haar hoofd.

„Ja kind, jij moet weg om eens flink op krachten te komen. En uit te rusten. En je man komt hier. Ik was zoo straks bij hem. 't Is in orde hoor!"

Toen draaide ze rond op haar kantoorkruk, greep zijn hand in haar twee ferme, kleine handen.

„En omdat ik je niet meer in de zorgen wil zien, heb ik er dadelijk maar vier en twintig honderd van gemaakt," deed hij luchtig. „Over een paar jaar is 't vier mille." — Ze bleef zijn hand maar schudden." —

„En aandeel in de zaak," zei hij droog.

Ze vroeg 'r niet naar, wat de twee mannen bepraat hadden samen, dat kon haar niet schelen. Ze wist, dat nu de allerbeste tijd voor haar komen zou. En Bram Verduin zei tegen zijn vrouw: „Hij is wel een pedante kwast. Maar er zit toch een goeie grond in. En dat is het voornaamste."

„Dien haal jij wel naar boven," zei Koos voorspellend.

„Laten we 't hopen."

Ze zat nu weer in haar keurige huishouding, het meisje-van-alles had noode afstand gedaan van de alleenheerschappij. Maar zij zelf lachte alle booze gezichten vriendelijk. En als Louis nu 's avond thuis kwam dan holde ze hem al in de gang tegemoet, blij en fleurig, haar stem joelend.

„O, er zijn scholletjes aangekomen vandaag. Ik ruik het."

„Reuk je 't heusch?" vroeg Louis opsnuivend.

„Wel nee, malle," schaterde ze dan.

En een half jaar daarna werd hun zoon geboren. Abraham Jacobus Oorschot. Een monsterlijken naam vond Louis, die hem Victor Henri Claudius had willen heeten. Maar als hij dan dacht aan de vier mille en het aandeel in de zaak, al was het dan maar een vischzaak, en als hij keek naar de glundere gezichten van Bram en Koos en het stralende snuitje van Suus, en last not least — zooals Suus zei — naar het verschrompelde-appel-gezichtje van zijn zoon, dan was toch ook hij tevreden.

Dan hard, kwaad huilen.

„Stil nu maar. Waarom huil je nou? Als Vader het toch niet hebben wil. Wat geeft het dan?"

„Och hij. Hij wil nooit wat."

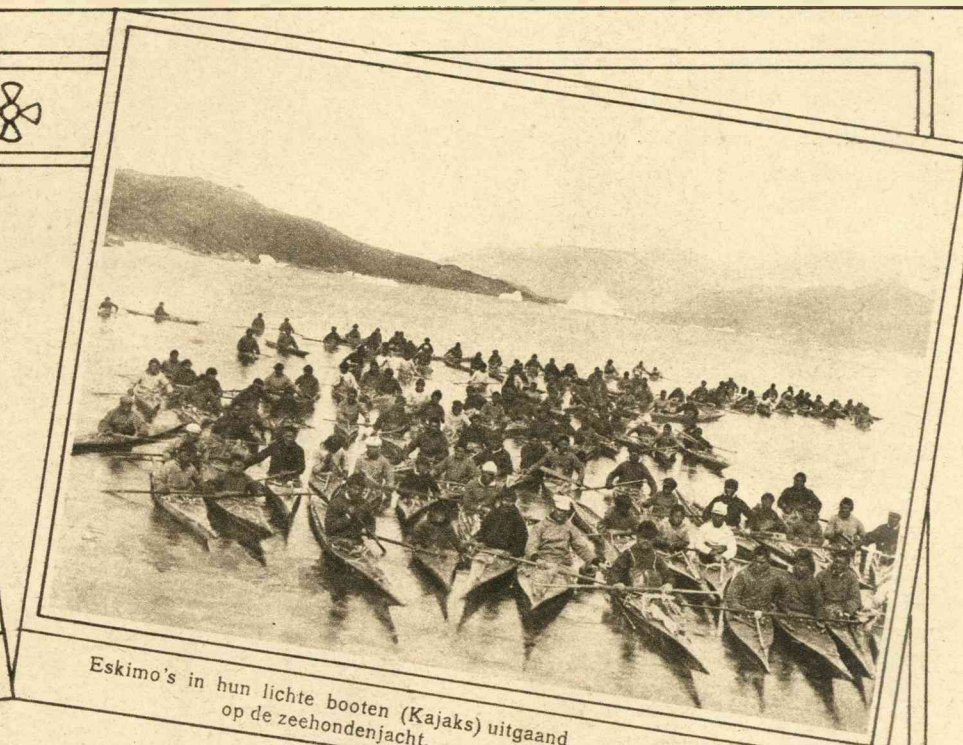
„Maar huilen geeft je ook niets. Zal ik nog eens bij Vader probeeren?"

„Welnee. Ik wil al niet eens meer. Ik blijf thuis. Er is nu toch al geen aardigheid meer aan. Ik.... ik...." Weer een stoel, die achteruit geschoven werd, en haastige voeten, die naar boven renden.

Ik probeerde door te schrijven, maar het lukte me niet. Ik vond het vervelend, dat ik tegen mijn wil het gesprek had moeten volgen. Die buitenhuisjes waren zoo licht gebouwd, revolutiebouw. Ik kon alles van de buren vol-

Groenlandsche hondenslee.

Eskimo's in hun lichte booten (Kajaks) uitgaand op de zeehondenjacht.

UIT GROENLAND

Groenlander in 'n costuum van zeehondenvellen.

Een sneeuwhut in Labrador.

Een Groenlandsch meisje op haar Zondagsch.

Het doet ons genoegen, dat wij door een bijzondere relatie in de gelegenheid zijn gesteld, onzen lezers hierboven een aantal merkwaardige foto's te kunnen voorleggen, uit het voor ons zoo geheimzinnige leven in Groenland Natuurlijk is het onzen lezers bekend, dat Groenland ten Noordoosten van Noord-Amerika gelegen is, en bijna geheel binnen den Noordpoolcirkel valt. Het land is een vrijwel ontoegankelijke aaneenschakeling van rotsgronden, ijsvelden, klippen en sneeuwbergen. Het is er zóó koud, dat de plantengroei er zich bepaalt tot wat mossen, dwergwilligen, berkjes en dennen. Aan de Zuidwest kust is de temperatuur, en dus ook de flora, iets gunstiger. Het eiland is rijk aan visschen en zeevogels. Het meest voorkomende dier is de zeehond, dat in nagenoeg alle levensbehoeften als kleeding, licht, woning en voedsel der bewoners (de Eskimo's) voorziet.

MIJN BUREN

DOOR GEORGETTE WARD

Zoo, wou jij uit? Wou jij uit? En je Moeder dan? Moet die alleen al het werk doen? 't Is wat moois! Uit!"

„Ik zal wel heel vroeg opstaan."

„Ja, dat kennen we. Nee, er komt niks van in hoor. Je gaat niet."

„Maar als ze nu zoo graag wil," zei een vrouwestem, „voor een keer kan ik wel."

„Nee, dank je wel. 's Avonds moe en hoofdpijn. En ik kan maar den heelen dag klaagliederen aanhooren. Dank je wel. Lien blijft thuis." — Ik hoorde een stoel achteruit schuiven, en stappen die weggingen.

gen, en zij natuurlijk van mij. De eerste dagen voelde ik me zoo onvrij. Het idee, dat de buren precies wisten, wanneer ik naar bed ging, opstond, me waschte, een glas liet vallen, beklemde mij. Toen wende ik er aan. En kon ik ongestoord genieten van mijn huisje buiten, en van mijn planten en bloemen en van de musschen, die het brood kwamen wegpikken van mijn verandatrapje. Mijn kinderen hadden gezegd, toen ik mijn plan buiten te gaan wonen werkelijk ten uitvoer bracht: „Moeder, je houdt het er geen week uit. Kom toch bij ons." Maar ik wist, wat ik wilde; zoolang mijn man nog leefde, was zoo'n huisje buiten al mijn ideaal geweest. En 't was met 'n lichten weemoed, dat ik op een mooien Aprildag naar mijn landhuis trok, zooals mijn schoonzoon het plagend noemde. Alleen. Mijn man was al twee jaar dood, en Vé, mijn jongste dochter, pas getrouwd. Toen huurde ik mijn huisje, dat de helft van een bescheiden villaatje was. De andere helft werd bewoond door een gebocheld manneke, die ik veel in zijn tuin, door een haag van den mijne gescheiden, zag rondscharrelen, zijn vrouw, klein en dik en onaanzienlijk, en zijn magere, blonde dochter, die de bewuste Lien was. Ik had geen kennis met mijn buren willen maken, ik kwam buiten om uit